

Således hyllar ekonomijournalisterna som hjältar de räknenissar som lät slakta ett par av det svenska folkets viktigaste industrier.

För några år sedan körde våra oförtjänt högt betalda räknenissar en politisk kampanj som gick ut på att det inte lönade sig för dem att arbeta i Sverige. Direktörsklimatet var för dåligt, menade man. Och om detta klimat inte förbättrades genom exempelvis skattebefrielse för räknenisse, så skulle Sverige drabbas hårt. Räknenissarna skulle då nämligen fly utomlands till ”marknaden”, som antydningvis skulle ta emot obildade svenska direktörer som blott talar engelska. Den kampanjen var förstas renas självmålet och tacksam att förlöjliga. Svagheten med hotet var ju att inga betydande amerikanska, brittiska, tyska, franska eller japanska industrier skulle drömma om att ersätta egna tjänstemän med svenskar. Tanken var uppenbart befängd.

Så några år senare var direktörerna ute på den politiska banan igen. Nu hade de vässat sina argument något. Nu var det företagsklimatet som var uselt. Om inte detta klimat ändrades genom skattebefrielse för räknenisse så skulle Sverige drabbas hårt. Hotelsen den här gången gick ut på att hela industrier skulle fly till ”marknaden” där ute.

Dessa hotelser var inte lika uppenbart löjväckande som tanken på att svenska direktörer skulle vara kvalificerade för jobb utomlands. Det beror på att när det gäller utflyttning av industri så är det de hotande räknenissarna som själva utgör marknaden. Det är som när de bestämmer sina egna löner och fallskärmar – ”marknaden”, det vill säga deras närmaste vänskrets, har krävt dessa löner.

Och eftersom de svenska väljarna inte lät sig skrämmas den här gången heller så började direktörerna hämnas. De lämnade ut ett av Sveriges mest framgångsrika företag Astra till slakt hos en större brittisk konkurrent. För detta blev de själva rikligen belönade. Och kunde nu faktiskt, åtminstone tillfälligt tills Astra läggs ner och de får fallskärmar, flytta ut till London. De hade förverkligat sitt hot och sitt straff mot svenska folket.

Sak samma när de lämnade Volvo till slakt åt en amerikansk konkurrent. De sade att de sålde Volvo för 50 miljarder, några års vinst. De sade att marknaden hade krävt detta, men marknaden var ju de själva. I ett stort företag med så spritt och anonymt ägande som Volvo hamnar nämligen den verkliga makten i ett ytterst litet fåtals händer. Så där fick vi, usla otacksamma folk. Generationer av svenska arbetares och forskares

verk sändes till slakt för att räknenissarna ville bevisa sin poäng (och berika sig själva ungefär som Judas).

Dessutom har nu den andra tidningens bilreporter påvisat att köpeskillingen inte ens var 50 miljarder, utan i realiteten 15,6 miljarder. Volvo får nämligen under två års tid betala av på sig själv enligt ett fiffigt system som i andra sammanhang skulle kallas ocker. Den andra tidningen är icke obetydlig. Deras bilreporter Håkan Matson är icke oseriös reporter, tvärtom. Det kan då synas märkligt att hans våldsamma anklagelser bara bemöts med tystnad. Det är dessvärre inte märkligt. Under de senaste åren har den så kallade ekonomijournalistiken blivit viktigast inom svenska medier. Och den ligger i händerna på journalister som i regel inte bara ser ut som räknenissar utan också tänker som räknenissar. Och blir räknenissar på riktigt om de ljuger duktigt några år.

Således hyllar ekonomijournalisterna som hjältar de räknenissar som lät slakta ett par av det svenska folkets viktigaste industrier. De är handlingskraftiga, djärva, intelligenta och sexiga. Enligt ekonomijournalisterna var det nödvändigt att sälja Volvo för ett par års vinster för att...tja, företagsklimat och bla och bla.

Om vi tänker oss att dessa manövrer inträffat för hundra år sedan. Ett par förvaltare av stor och strategisk svensk industri säljer flottans varv i Karlskrona till Tyskland med hänvisning till att Tyskland är duktigt på varv och att de själva, de dristiga svenska säljarna, ju får så mycket betalt och dessutom får flytta till Berlin... Tja, det fanns ju inte ekonomijournalister på den tiden. Direktörerna skulle snabbt ha infångats och ställts inför rätta. Anklagelserna skulle ha varit högförräderi i kombination med försnillande av folkets medel. Straffet kunde bara ha blivit ett enda i ett mål med så enkelt avgjord skuldfråga. Bödeln vid den här tiden hette Dalman och jobbade mest med yxa. Ett problem var att han ofta var berusad och kladdade till det. Kanske var det för hans skull giljotinen inskaffades.